

VATAS-POSTI

Vatasten sukuseura ry

Jäsenlehti n:o 5, huhtikuu 2013

Lotta Lehtosen (6 vuotta) piirrokset Vatas-postiin.
- Lotta hiihtämässä
- Peppi Pitkätossu on tällä hetkellä Lotan idoli
Sirkka-mummin mielestä Lotta itsekin on välillä kuin Peppi Pitkätossu

Lehteä toimittaa Vatasten sukuseuran tiedotusryhmä: Jukka Hirvonen, Aino Kurvinen ja Anja Saura

Kannen kuva: Kasper Watanen ja Maria Watanen o.s. Kraft viettivät kultahäitä vuonna 1917

Puheenjohtajan palsta

Kun helmikuu helpottaa, niin maaliskuu maksaa.

Tuo vanha toteamus on tänä talvena osoitautunut paikkansa pitäväksi. Myös sanonta; talvi ei mene tavoittaan, on toteutunut. Lunta ja pakkasta on riittänyt tänä talvena niin etelään kuin pohjoiseen, itään sekä länteenkin. Talven aikana on hyötyliikuntaa saanut harrastaa lumikolan kanssa enemmän kuin riittävästi varmasti moni muukin kuin allekirjoittanut.

Joskus joku viisastelija on sanonut, että talvi menee nopeasti, kun syksyllä tekee vekselin, kerran uusii sen, niin kevät on ennen kuin huomaakaan. Siltä minustakin tuntuu. Vastahan minä kirjoitin tälle palstalle, vaikka siitä onkin kulunut jo puoli vuotta. Vai onko se niin, että aika kuluu nopeammin tässä iässä kuin nuoruudessa.

Täytyy taas kehuen kiittää tiedotusryhmää lehdestämme. Aino, Anja ja Jukka saavat jakaa runsaat kiitokseni haluamallaan tavalla keskenään. Minä en tiedä kuka on tehnyt mitään ja miten paljon. Epäillä kyllä voin, että Anja on saanut miehensä, Anssi Sauran, kirjoittamaan varmasti kiinnostavan jutun: Suomesta 1900-luvun alussa. Suuret kiitokset myös Johanna Luoma-aholle. Hän operoi sukuseurallemme nykyaikaisen yhteydenpitovälineen, sivut facebookiin. Sivut ovat ehtineet lyhyen olemassaolonsa aikana osoittaa tarpeellisuutensa. Sivuilla on käynyt melkoinen vilске. On löydetty sukulaisia, lapsuudenystäviä ja löydetty puuttuvia lenkkejä suvun ketjuun. Kiitos siitä, että seuramme on saatu siltäkin osin nykyaikaan.

19.3. kävivät puheenjohtaja ja sihteeri kera vaimojen tekemässä Vatasten sukuseuraa

tutuksi P - K:n Sukututkijoiden kokouksessa Joensuussa. Tutkijoiden puheenjohtajana toimii Esa Pulkkinen. Hän oli puhumassa uskoa meille sukuseuramme perustamiskokouksessa.

Olen saanut ennakkotietoja lehdestämme olevista jutuista ja uskon, että kaikille riittää kiinnostavaa luettavaa. Itse odotan mielenkiinnolla juttua Juna-Jussista. Mielenkiintoani lisää varmaan se, että tein työurani, eli sen ajan kun ei ollut näin kiire, rautateillä. Muistelen, että hänestä olisi joskus ollut kirjoitus myös Veturimies-lehdessä. Täytyy patistaa Kyösti selvittämään asiaa.

Lehdestä löytyy lisäksi useita kiinnostavia juttuja. On juttuja vuoden 2012 liikunnanopettajasta, tulee uusia sukuhaaroja tutuksi, saadaan tietoa Anjan ja Jukan avustajineen tekemästä suuresta työstä sukumme tutkimisessa, myös löytyy ilmoitus mielenkiintoisesta matkasta päästä tutustumaan Vuokkiniemeen, sen kauniisiin maisemiin ja ystävällisiin ihmisiin. Sieltä voi myös etsiä juuriaan. Katsohan kalenteriasi ja merkitse päivät muistiin ja ellei ole tyhjää, suorita raivausta ja tee tilaa matkalle.

Jäsenmäärämme on reilusti toisella sadalla, mutta mukaan mahtuu lisää. Jokainen jo jäsenenä oleva voisi katsella ympärilleen, että olisiko joku tuttu jolle voisi esittää sukuseuraamme liittymistä.

Toivotan hyvää kevättä ja kesää kaikille Vatasten sukuseuran jäsenille, nykyisille ja tuleville. Jäädään katsomaan meneekö kesäajan puoli vuotta yhtä nopeasti kuin talviajan puoli vuotta.

Kyösti Vatanen, Uskali

Janne Watanen alias John Sr. ja Juna-Jussi 1907 - 1995

Jussi-setäni syntyi neljäntenä lapsena Elsa o.s. Tikka ja Juho Vatasen yhdeksänlapsiseen perheeseen. Lapsista kahdeksan kasvoi täysi-ikäisiksi, neljä tyttöä ja neljä poikaa: Lilja, Hilja, Kasper, Janne, Signe Johanna, Voitto, Veikko ja Elsa.

Jussin kuolemasta on kulunut 18 vuotta, joten muistikuvat Jussista ovat haalistuneet vuosien varrella. Jussin ensimmäisellä vierailulla asuin lapsuudenkodissani Porvoossa. Tapaamiset Jussin myöhempien Suomessa käyntien aikana jäivät lyhyiksi. Olen selaillut sisarusten kirjeitä vuosilta 1960 - 1987 sekä Jussin lehtileikkeitä, joita hän kirjoitteli amerikansuomalaiseen *Raivaaja*-lehteen, jotta "verestäisin" muistiani tapaamisista ja kirjeenvaihdosta.

Isoisäni Juho muutti Hankoon 1900-luvun alkupuolella ja hän sai kivenhakkaajan paikan Granit Oy:ssä, joka toimi Hangossa kaupungin evakuointiin 1940 asti. Perhe kasvoi ja elanto oli niukka, joten neljä lasta lähti Amerikkaan paremman ansion toivossa, ja hyvin he siellä pärjäisivätkin.

Watasen perhe 1920, Tiiliruukin mäki, Hanko. Ylärivissä vasemmalta: Kasper, Elsa (mor), Hilja
Keskellä vasemmalta: Veikko, Voitto, Johanna (Hanna) ja "Juna-Jussi". Edessä Elsa
Juho (isä) ja Lilja puuttuvat kuvasta

Amerikassa asui sinne lähtenyt lisalmen "tyttö" Hanna Partanen o.s. Vatanen (isoisäni Juho Vatasen sisko), joten kaikille neljälle sisarukselle oli vastaanottaja. Hannan mies Janne Partanen omisti Buffalossa vaatturiliikkeen. Jokainen sisaruksista aloitti Amerikan Buffalossa elämän Hanna-tädin ja Janne-sedän siipien suojissa. Vanhin siskoista, Lilja Maria Nicander o.s. Vatanen osti Hanna-tädin ja Janne-sedän talon ja asui siinä kuolemaansa asti 1981.

Jussi lähti 17-vuotiaana lapsuudenkodistaan Amerikkaan, eikä koskaan enää tavannut vanhempiaan. Kaksi siskoa (Lilja ja Hilja) ja yksi veli (Kasper) olivat jo Amerikassa. Juna-Jussi "kierteli ja kaarteli" mm. apumiehenä, automekaanikkona, erilaisten töiden perässä ennen kuin sai paikan rautateiltä, ensin lämmittäjänä, sittemmin veturinkuljettajana, ja siinä hän oli eläkeikänsä asti.

Suurimman osan elämästään Jussi asui New Yorkin osavaltiossa Laurens'in kylässä, siskonsa Hiljan (toiseksi vanhin Vatasen lapsista) ja Hiljan miehen Felixin naapurina. Amerikoista löytyi myös vaimo Sanni o.s. Aaltonen (kotoisin Turun mlk). Jussille ja Sannille syntyi kaksi lasta: John Jr. 1936 ja Joyce eli Sukie 1944.

Jussi oli lähtenyt Amerikkaan vuonna 1924 ja ensimmäisen vierailun hän teki synnyinmaahansa 38 vuoden jälkeen, vuonna 1962. Sisarukset ottivat kauan kaivatun isoveljensä lämmöllä vastaan, pidettiin sukujuhlia suuntaan sun toiseen. Vierailun aikana ei Jussi vielä ennättänyt tekemään "rengasmatkoja" muualla kuin Savossa isänsä synnyinseudulla lisalmen mlk Kääriänsaaren Kattilaharjussa isäni Veikon kanssa.

Veljekset Veikko ja Juna-Jussi Onnelan portailla Porvoossa kesäkuussa 1962 (Juna-Jussin ensimmäinen vierailu). Huomaa Veikon rakentama TERVETULOJA -kyltti

Neljä sisarusta, Järnböle 3.6.1962, Porvoo Johanna (Hanna), Juna-Jussi, Elsa ja Veikko

Kotimaan vierailuja mahtui vuosien varteen 6-7, joista ensimmäiset olivat sisarusten sekä vaimonsa Sannin sukulaisten piirissä. Suomen matkoillaan Juna-Jussi hankki edulliset tai sai vapaaliput junamatkoihin VR:ltä, joten hän teki "rengasmatkoja" ja käväisi sukuloimassa, sekä sai uusia tuttavuuksia: siihen aikaan löytyi vielä "Amerikan sedän ystäviä", vastuu oli kuulijalla, kun tarinoita iskettiin!

län myötä teki "kroppa" rajoitteita, viimeisillä kotimaan matkoilla Juna-Jussi varasi paikan mm. Ikaalisten kylpylästä, josta käsin saattoi pistäytyä lyhyille vierailuille sukulaisten ja vuosien varrella syntyneiden tuttujen luona.

Suomessa oli Yhdysvaltoihin verrattuna edullinen terveydenhoito, jopa yksityisesti, joten ensi vierailujen aikaan hoidettiin tarpeelliset "operaatiot". Yhdellä kotimaan matkalla - olisikohan ollut toiseksi viimeisellä - Jussi sai aivoveritulpan ja joutui Meilahteen ja toipilaana odotteli kotimatkaa muutaman viikon veljensä (isäni) luona.

Juna-Jussi oli elämänhaluinen, utelias ja seurallinen, ehkäpä "levottomin" perheen lapsista. Äitinsä kuulemma kantoi huolta toiseksi vanhimmasta pojastaan, joka ei aina toteuttanut perheen toiveita. Perheen isä oli lestadiolainen, kuitenkin hyvin lapsirakas; ruumiillista kuritusta ei perheessä suotu, mikä oli melko harvinaista siihen aikaan. Isoisä Juho oli kuulema hyvällä huumorilla varustettu Isä ja lasten lisääntymisen myötä varisi osa "periaatteista": ei ollut aikaa ja voimia tarttua "pikkuasioihin".

Juna-Jussin muistelmat (ks. seuraava kirjoitus) antavat kuvan Jussin omista muistoista kotikatunsa sen aikaisesta elämästä; paikat ja nimet ovat ehkä outoja ja vieraita lukijalle, joka ei Hankoa tunne, mutta ehkäpä tunnelma on aistittavissa.

Kivenhakkaajankatu on vielä olemassa; se on 300 - 400 m pitkä ja osa taloista on jäljellä. Vatasen talo poltettiin Hangon "vuokra-ajan" aikana. Isä ja äiti Vatanen saivat muuttaa vuokralaisiksi samalle kadulle vastapäätä omaa entistä kotiaan viimeisiksi vuosikseen, joita ei tullut monta: Juho kuoli v. 1944 ja Elsa v. 1949.

Jussi ja vaimonsa Sanni vuorottelivat Suomen matkoillaan, eivät siis koskaan olleet matkalla samanaikaisesti, koska kotona piti olla talonvahti. Sanni oli ensimmäisen kerran Suomesta lähtönsä jälkeen synnyinmaassaan vasta 1959. Tapasin hänet siis ennen Jussi-setääni. Sanni poistui joukostamme vuonna 1985.

Jussin jälkeläisiä ovat John Jr. ja vaimonsa Marien kaksi tyttäretä ja tyttärillä yhteensä 4 poikaa.

Heinäkuun luonto on vihreä. Juna-Jussin isoissa nyrkeissä on lastenlapset, oikeassa kainalossa Lydia (John Jr:n tytär) ja vasemmassa Ann Maria (Sukien tytär) vuonna 1968. Juna-Jussi hymyilee isoisän hymyä.

Jussi eli omassa kodissaan tyttärensä Sukien avustuksella vuoteen 1987, jolloin tytär Sukie, sairastettuaan pitkään, kuoli vain 43-vuotiaana. Jussi muutti poikansa John Jr. luo

Michiganiin ja kuoli siellä vuonna 1995 87-vuotiaana. Sukiella on tyttö ja poika, tytär asuu kotikylässään Laurensissa.

Jussin ja Sannin poika John Jr. oli vaimoineen Suomessa Fullbright-stipendiaattina 1963 - 65 ja heille syntyi tytär Liisa Helsingissä. John Jr. on ainoa Amerikan serkku, jonka olen tavannut.

John Jr. kuoli 1998, vaimonsa Marie sekä tyttäret Liisa ja Lydia perheineen asuvat Michiganissa. Liisan poika käyttää sukunimeä Watanen, joten "suku jatkuu".

Setäni Jussi oli tiedonhaluinen ja aikaansa seuraava, ahkera kirjeiden kirjoittaja ja Suomen suvusta pidettiin huolta sotien jälkeen. Amerikan paketteja tuli, muistan tuoksun niitä avattaessa - niin erilainen ja jännittävä!

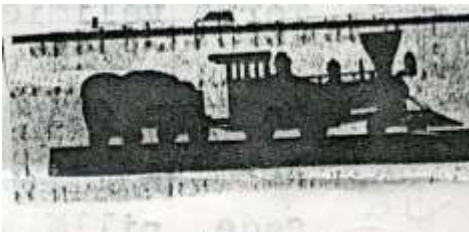
Kasper ja Maria Watasen kultahäät 7.7.1917

Ukki: 18.2.1838 – 8.11.1929

Mummu: 26.3.1847 – 4.9.1931

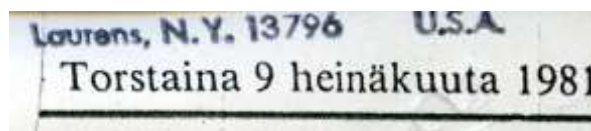
Vihitty: 7.7.1867

Gunn Dahlberg, Tammisaari

Juna-Jussin tarinoita

Tämä kirjoitus on julkaistu alkuaan Hangonlehdessä torstaina 9. heinäkuuta 1981. Kirjoitus julkaistaan tässä Hangonlehden luvalla.

Hangonlehti

Arvoiset Hangonlehden lukijat. Terveiset taas pitkästä aikaa täältä Mr Reaganin valtiosta. Hyvin täällä minulla kaikki hurisee, samoin perheeni on ok. Kesä kauneimmillaan ainakin tässä osassa tätä N.Y. valtiota. Onkin ollut oikein erikoiskesä ainakin tähän mennessä, on satanut ja ollut auringonpaistetta, ja sitähan tämä luonto kaipaa. Kaikki rehoittaa viheriänä, kuten kesällä ainakin. Kirjoittelen tätä

juttuani kesäkuun 25:nä päivänä, eikös se ennen muinoin ollut tämän päivän päällä Juhannus, eli JUSSIN PÄIVÄ ja olihan tällä montakin eri nimeä, kuten MITTU-MAARI ja ynnä muita nimityksiä. Nykyaikana muutetaan näitä tärkeitä juhlapäiviä, jotta ei ne vanhat muistit oikeen tahdo pitää enää paikkaansa. Kuitenkin minun on hyvässä muistissa ne Juhannuksen ilta- ja yövietot, etenkin, miten siellä

Hangossa siihen aikaan oli menoa juhannusyönä. Pienet höyrylaivat kuskasivat väkeä saariin ja yö siellä kului hyvin, kun riemuittiin ja pidettiin hauskaa, tietysti Kokko aina paloi, hanurit ja muut pelit soi ja nuori väki karkeloi ja tietysti oli virolaista pulloissa, että isot pojat ja ehkä tytötkin pääsivät juhlatuulelle. Niin senlaista oli minun poikasena ollessa ja ei kai se tahti siitä ole paljon muuttunut. Silloin juhlietaan, kun

on juhlan ajat ja arkipäivät ollaan työn touhuissa, näin on ollut aina, ja näin tulee tietysti olemaan yhä edelleenkin...

Jos ei Hangonlehden lukijat perusta, niin koitan Teille kertoa pientä historiaa minun lapsuusajasta, minun kodistani, isästä ja äidistä ja yleensä mitä oli elämäkulkun minun lapsena ollessa. Kun olen nyt eläkeläisenä siellä käynyt jo viitenä eri kesänä, niin tietysti on paljon muuttunut kaikki, mutta kuitenkin on sillä osaa tiiliruukin mäki pysynyt koko lailla sillä, kuten sen muistan. Kivenhakkurinkadun asukkaat voi laskea yhden käden sormilla, esimerkiksi Kittilä, Lindqvist, Watanen, Antikainen ja Manneri. Siinä ne oli sillä puolen katua asumat. Vastapäätä olivat Karlson, Nordblom, Nykänen, Jokirinta ja Puulaakin talo, jossa asui useampia perheitä. Kun nyt olen siellä käynyt ja tarkastellut näitä tontteja, niin ei ne sillä osaa ole muuttuneet sanottavasti. Minun kotipihalla kasvaa vielä se kaksihaarainen koivu, joka on minulle yksi rakkaimmista lapsuuteni muistoista. Kallion kupeessa on ensi asukas suurilla numeroilla pannut numerot, 1904. Ehkä se mökki oli silloin pystyyn pantu? Kuitenkin, minun isäni oli sen töllin ostanut WATAS JUSSIN nimelle vuonna 1913. Olen silloin ollut kuusivuotias, mutta siltikin on päähänäi jäänyt jonkunlaisia muistoja niiltä ajoilta. Minun tietojeni mukaan vanhempani tulivat Hankoon vuonna 1902. Asuivat ensin isollaniityllä Antti Rimpelän huvilassa, jolla oli nimi Kantola. Mutta kun perhe kasvoi, ei meidän perhe sopinut yhteen huoneeseen, ja oli isän pakko hakea isompia asuinsijoja perheelleen. Ja eihän isällä ollut varaa elikkä rahaa mökin ostoon, niin sitä piti lainata. Lainan hän oli saanut ja tämän mökin hinta oli silloin ollut 2.800 ja isä oli saanut 3.000 lainan.

Nyt hyppäämme ajassa vuoteen 1920, sisar Lilja, joka oli meistä

lapsista vanhin, läksi Ameriikkaan. Isämme ei ollut voinut maksaa talon velkaa, muuta kuin korot lainasta, mikä oli ollut 180 Smk vuodessa. Siis itse pääoma ei ollut lyhentynyt markallakaan. Niin pian kun sisaremme Lilja pääsi tänne Ameriikkaan, niin jo samana vuonna, syyskesällä hän lähetti isälle sen mökin hinnan. Se oli ollut isästä niin suuri ilo, että hän hyppimällä oli hyppinyt yhdellä jalalla maksamaan mökin velan pois. Siis on kuitenkin tämä Ameriikka ihmeiden maa. Tiedämme hyvin, että isä raukka ei olisi koskaan voinut maksaa mökkiään, vain tytär kun pääsi Ameriikkaan, löytyi heti rahat ja ilomielin ne isälle lähetti. Siis mökki tiiliruukin kadun varrella oli täysin maksettu. – Nyt on vuosi 1981. Siitä ajasta, kun sisar lähti tänne Lännen kultalaan on kulunut 61 vuotta. Ja tämän vuoden toukokuun 19. päivä rakas Lilja-sisaremme nukkui kuoleman uneen. Hän ehkä ajatteli, että hän on tehnyt elämänsä tehtävät. Surusanomat ovat aina ikäviä kuulla. Hänen poika soitti yhtenä iltana, että Lilja nukkui ilta-päiväuniaan, eikä enää herännyt. Lilja oli tullut samaan taloon vuonna 1920 ja siinä asui loppuun asti. Hautajaiset on aina surkean surullisia, varsinkin kun joutuu sukulaisiaan saattamaan viime lepoon. Tietysti hautajais-tilaisuudessa minäkin vuodatin kyyneleitä, otin sisareni kylmistynteistä käsistä kiinni ja lausuin jäähyväiseni hänelle, rakkaimmalle ja vanhimmalle sisarelleeni.

On tapana siellä koto-Suomessa, että lauletaan joku säkeistö jostakin virrestä eli laulusta, mutta täällä sitä tapaa ei ole. Mutta itse kuitenkin halusin jonkun säkeistön hiljaa hyräillä. Sisareni oli musikaalinen ja piti lauluista. Ja varsinkin tästä laulusta, Eikä minun haudalla itkeä tarte, kaikkihan me kuolemme kerran, sanokaa vaan reilusti, kuoli kuin kuoli, ja hymyilkää te hivenen verran. Niin minä

suruissani hyräilin tämän säkeistön. Myös kun sisar oli Hangon tyttöjä, niin hyräilin värssyn, En ole Taivaan tähti, yön tulitorni vaan, majakka Hankoniemen rannikolla, mä hetken olen kirkas, ja jälleen sammun taas.

Näin on sammuneet yhden Hangon tytön silmät ikuisesti. En ole osannut niin kauniita sanoja sanoa sisareni muistolle, mitä hän olisi ansainnut. Mutta kuitenkin, ruumiinsiunaustilaisuudessa, rovasti, joka teki kirkonmiehen hommat, siunauksen lopussa sanoi, hyvästi Lilja ja näkemiin.

Olen antanut Hangon pastorinkansliaan tästä tiedoitukset, ehkä Lilja-siskon kuolema siellä kirjataan kirjoihin?

Hyvät Hangonlehden lukijat, olisi ollut koko romaani kirjoittaa sisarestani, mutta kahdelle sivulle Hangonlehteä tässäkin on jo liikaa, vaikka tämä on vain osa sisareni elämästä.

Ehkä tämä pieni runo sopii tähän loppuun:

*Ei kauniimmin täältä lähteä vois,
kuin unessa hiljaa nukkua pois.*

Kyöneleet silmissä lopetan tämän kirjoitukseni.

Lämmintä kesää Hangonlehden lukijoille!

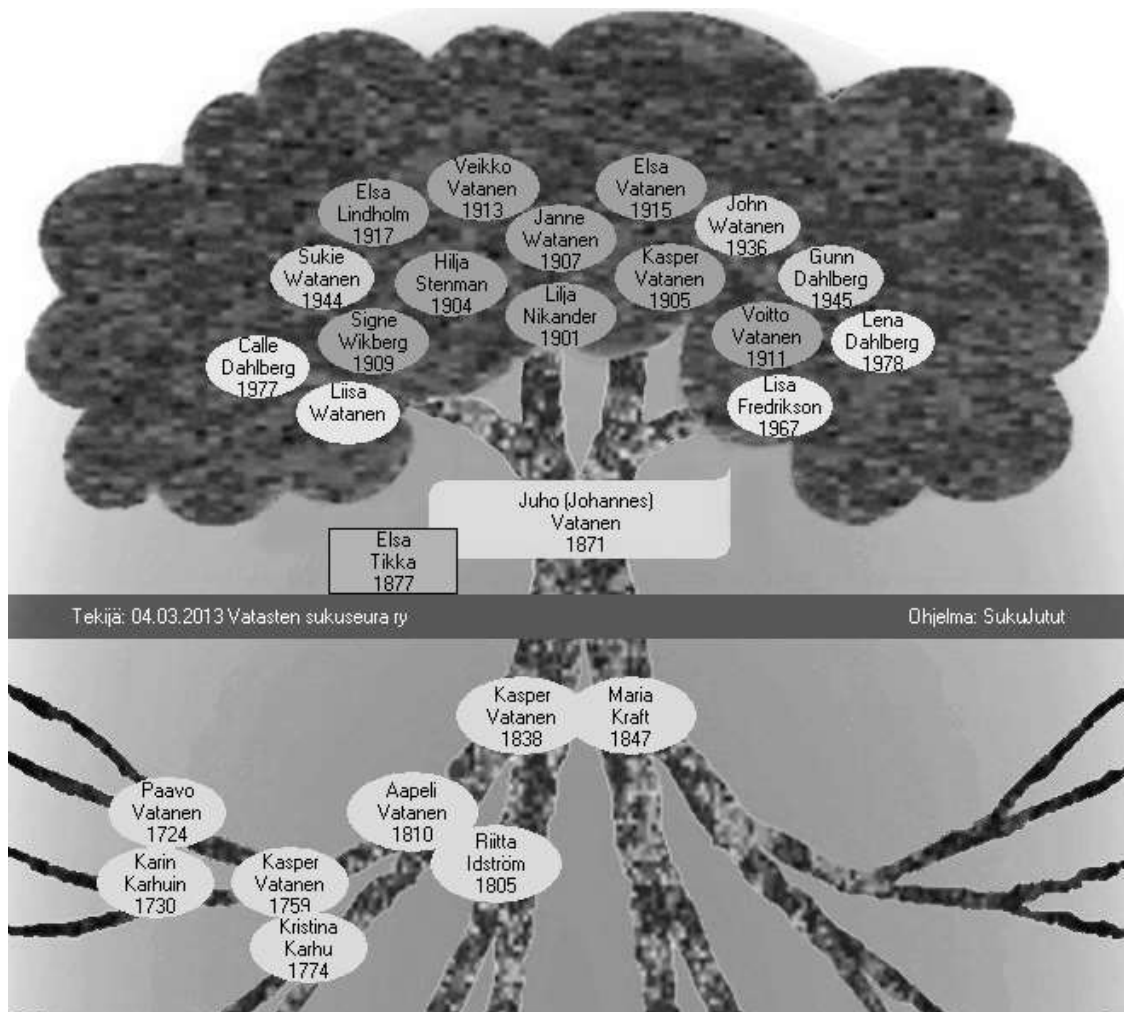
Ystävyydellä
Ameriikan J u n a – J u s s i

PS. Tieto Lilja Nikanderin os. Watanen kuolemasta on saapunut Hangon suomalaisen seurakunnan kirkkoherranvirastoon, ja sanoman jälkeisenä sunnuntaina seurakunnan virallinen apulainen, pastori Reijo Tyrinoja jumalanpalveluksessa saarnan jälkeen luki seurakunnalle ilmoituksen Lilja Nikanderin poismenosta, ja kanttori-urkuri Tapio Rekola soitti uruilla kauniin koraalin.

Toim.

Juna-Jussi kirjoittaa:

Oikealla kuva meidän kodista. Tämän mökin hinnan maksoi Lilja-sisar. Kuva on otettu vuonna 1929. Lilja kävi Suomi reissulla. Viimeisen kerran näki äitimme, joka istuu vieressä, nuorin sisar Elsa Helena seisoo takana.

Suomi 1900-luvun alussa

Yleinen tilanne Suomen Suuriruhtinaskunnassa vuoden 1900 jälkeen oli masentava. Meneillään oli ensimmäinen sortokausi. Kenraalikuvernööri Nikolai Bobrikov murensi surullisenkuuluisan helmikuun manifestin nojalla maamme oikeuksia palan kerrallaan. Tarkoituksena oli itsehallinnon lopettaminen ja Suomen yhdistämien osaksi Venäjää. Tsaarin hallinto koettiin iät ajat vanhentuneille käsityksille perustuvaksi ja sitä piti pystyssä vain väkivalta. Bobrikov lakkautti kansallisen sotaväen. Suomalaiset määrättiin muun muassa venäläisiin sotaväen osastoihin, periaatteessa minne tahansa laajaa keisarikuntaa. Nuoret miehet pakoilivat kutsuntoja ja tuloksena oli yleinen kutsuntalakko. Monet lähtivät saman tien Amerikkaan siirtolaisiksi.

Sortotoimenpiteet yhdistivät luonnollisesti kansaa. Tavallaan vastareaktionä sortoon syntyi kirjallinen ja taiteellinen nousukausi: Suomen taiteen kultakausi. Epäoikeudenmukaisiksi käsitetyt viranomaisten toimenpiteet johtivat yhteiskunnallisen tietoisuuden heräämiseen. Sosiaalidemokraattinen puolue perustettiin Forssan kokouksessa yleisen innostuksen vallitessa. Monet Amerikkaan siirtolaiseksi lähtevät veivät sosiaalidemokratian mukanaan uuteen kotimaahansa. Sinne sosialismi ei tosin ole koskaan kunnolla juurtunut.

”Raivaaja”-lehden perustivat amerikkansuomalaiset sosiaalidemokraatit Fitchburgin kaupungissa Massachusettsin osavaltiossa eli suomalaisittain ”Massan valtiossa” vuonna 1905. Lehti ja sitä julkaiseva amerikkansuomalainen kustannusliike elävät edelleen.

Venäjän vallankumouksen myötä amerikkansuomalaisten sosialismi jyrkentyi, mutta ”Raivaaja” pysyi sosiaalidemokraattisena. Fitchburg on edelleen amerikkansuomalaisten keskuksia, vaikka se sijaitsee Yhdysvaltain itärannikolla kaukana esimerkiksi Minnesotan ja Michiganin suomalaisalueista. Fitchburgiin on haudattu tunnettuja maanmiehiämme; tunnetuimpana ehkä v. 1917 senaatin puheenjohtajana (eli kuten nyt sanottaisiin pääministerinä) toiminut Oskari Tokoi.

Hangon kaupunki on maamme eteläisin kunta. Se pistää sormen tavoin etelään rannikosta ja niinpä sen satama on auki pitkään talvisin. 1870-luvulla rakennettiin satama, rautatie Hyvinkäälle ja perustettiin kaupunki. Se palveli Pietarin yhteyksiä talvisin. Junalla pääsi Euroopasta Tukholmaan. Siellä siirryttiin laivaan, joka aamulla oli Hangossa. Siellä odotti Pietariin lähtevä juna. Lähes jäätön satama palveli tietenkin maamme talvisia yhteyksiä, vientiä ja tuontia ja myös matkustajaliikennettä ympäri vuoden. Saksalainen Itämeren divisioona saapui nimenomaan Hangon satamaan huhtikuussa 1918. Talvisodan päätti Moskovan rauha v. 1940. Hankoniemi vuokrattiin sen määräysten perusteella Neuvostoliitolle sotilastukikohdaksi, joka evakuoitiin joulukuussa 1941. Jatkosodan jälkeen vastaava sotilastukikohta perustettiin aivan Helsingin lähellä olevalle Porkkalan niemelle.

Anssi Saura

Kuulumisia sukututkimuksesta

Uusien tietojen kokoaminen eri lähteistä sekä jo koottujen tietojen tarkistaminen ja täydentäminen ovat luonnollisesti käynnissä koko ajan. Sukututkimus tuntuu loputtomalta puuhalta – ja sitähän se käytännössä tulee kai olemaankin. Sen takia kysymys, milloin sukukirja / sukukirjoja julkaistaan, alkanee olla pian varsin aiheellinen.

Vatas-postin ensimmäisessä numerossa keväällä 2011 Jukka arveli, että tulevaisuudessa on varmaankin tarpeellista suunnitella useampia julkaisuja – kenties kustakin sukuhaarasta omansa.

Syksyllä 2012 meillä oli koossa tietoja 22:sta erillisestä Vatanen-sukuhaarasta 1288 taulun verran ja tauluissa nimettynä 7969 henkilöä. Suurin osa tiedosta on yli 100 vuotta vanhaa. Julkaisulupia alle sata vuotta nuorempien henkilöiden tiedoista on saatu perhetietolomakkeilla. Lomakkeita nyky-Vatasilta on koossa parisen sataa.

Kattavimmat tiedot on koottu Kiihtelysvaaran ja Ilomantsin digitoiduista kirkonkirjoista. Näissä kirjoissa mainitut Vataset kuuluvat käytännössä poikkeuksetta joko Tuupovaaran, Hammaslahden, Heinävaaran, Valkeavaaran tai Keskijärven sukuhaarioihin. Kirjallista tietoa tai dokumenttia, jonka perusteella sukuhaarat voitaisiin katsoa varmasti yhteisistä esivanhemmista polveutuviksi, ei ole (vielä?) löytynyt. DNA-tutkimus eri sukuhaarioihin kuuluvista miespuolisista Vatasista antaisi kenties sen puuttuvan tiedon.

Kiihtelysvaaran ja Ilomantsin kirkonkirjat noin vuoteen 1900 saakka on kuva kovalta (yksi kuva = digitoitu sivu tai aukeama) käyty jo aiemmin kertaalleen läpi ja tehty muistiinpanoja kaikista havaituista Vatanen-merkinnöistä. Nyt on meneillään uusi kierros. Nyt tutkitaan tarkemmin vain ne sivut / kuvat syntyneitä-kirjoista, lastenkirjoista, rippikirjoista, muuttaneita-kirjoista ja kuolleita-kirjoista, joissa Vatanen-nimi mainitaan.

Samalla kuvaviittaukset kirjataan muistiin Sukujutut-ohjelmaan, ellei tieto siellä jo ole. Jokaisesta ohjelmaan kirjatusta henkilöstä pyritään kokoamaan kaikki saatavissa oleva kirkonkirjatieto. Muuttaneita-tietojen myötä tutkimusta olisi aiheellista suunnata milloin Kontiolahteen, Kiteelle, Enoon, Rääkkylään, Helsinkiin, Pulkkilaan, Viipuriin, Pietariin, Viitasaarelle, Urjalaan, Nilsiään, Juukaan, Liperiin, Kotkaan ... tai Amerikkaan. Amerikkaan muuttaneista Watasista ja Vatasista tietoja on alettu etsiä myös <https://www.archives.com/member/> palvelun kautta. - Aikaa kuluu, tarkkuutta ja kärsivällisyyttä vaaditaan.

Kuten aiemmissa Vatas-posteissa on kerrottu, myös Tohmajärven, Iisalmen maaseurakunnan, Kiuruveden, Maaningan, Kerimäen sekä Karttulan, Rautavaaran ja yhteydenottojen mukaan myös muiden paikkakuntien kirkonkirjoja on tutkittu, mutta ei (vielä) yhtä kattavasti kuin Kiihtelysvaaran ja Ilomantsin kirkonkirjoja. Anneli Saariselta ja Elsa Kaipiolta on saatu runsaasti tietoja em. paikkakuntien lisäksi myös Kuopion mlk:n, Nurmeksen, Pielisjärven, Muolaan ja muiden luovutetun Karjalan paikkakuntien Vatasista. Tietoja on koottu myös Vienan Kostamuksen Vatasista.

Kesän 2010 ensimmäisessä ja kesän 2012 toisessa sukukokouksessa mukana olleilta henkilöiltä suoraan saatujen sukuselvitysten ja tietojen lisäksi yhteydenottoja on tullut ja tietoja saatu ainakin seuraavilta: Mervi V., Jouko K., Reijo V., Liisa V., Jouko V., Urho V., Pekka V., A.-L. K., Annukka V., Susanne V., Marja R., Esko V., Tuula K., Veikko V., Pentti H., Gunn D., Juhani V., Sinikka L., Eero K., Raili K., Jaakko M., Pirjo L., Erkki V., Ahti K., Leena K., Aini K., Teija P., Toivo P., Leila L., Anneli S., Katja V., Teija L., Matti V., Pertti V., Kalevi P., Raili M., Raija K., Jukka W., Pentti R., Tarja L., Jukka S.

Olisiko sukuseuran ensimmäisenä sukukirjana hyvä julkaista uusi painos vuonna 2006 ilmesty-

neestä "Vataset – juuret Tuupovaarassa" – kirjasta? Jo aikaa sitten loppuun myydystä kirjasta on tullut Jukalle paljon kyselyjä. Uutta Tuupovaaran Vatas-kirjaa 2013 tauluihin asti ei voi julkaista, koska henkilötietolain edellyttämiä julkaisulupia nyky-Vatasilta puuttuu vielä paljon. Yksi vaihtoehto olisi julkaista riittävän kattavasti

tutkittujen sukuhaarojen taulut vuoteen 1900 tai vuoteen 1910 saakka. Henkilötietolaki ei asettaisi tällöin rajoituksia - ja lupien saaminen tuoreempien tietojen julkaisuja varten saattaisi vauhdittaa.

Anja Saura ja Jukka Hirvonen

Päivi Vatanen, lehtori, liikunta ja terveystieto

VUODEN AMISOPE 2012

Kuva julkaistu Varian facebookissa marraskuussa 2012

Sukuseura onnittelee

Vuoden 2012 helmikuussa Liikunnan ja terveystiedon opettajien yhdistys valitsi Päivin vuoden liikunnanopettajaksi.

Päivi on Tuupovaaran Vatashaaran Vatasia, kotoisin Tohmajärveltä, viisilapsisen sisarusparven toiseksi vanhin lapsi ja Jukka Hirvosen serkku. Hän on kertonut, että oppi juoksemaan ennen kuin oppi kävelemään.

Päivi itse harrastaa liikuntaa monipuolisesti ja kannustaa kaikkia liikkumaan ja pitämään muutenkin huolta itsestään.

VUODEN 2012 LIKUNNANOPETTAJA

PÄIVÄ VATANEN VANTAALTA

- Päivi toimii liikunnan ja terveystiedon lehtorina Vantaan Ammattiopisto Variassa. Päivi on mukana Liiton ammatillisen koulutuksen työryhmässä.
- Koulutukseltaan Päivi on liikunnanohjaaja, liikuntatieteiden maisteri ja terveystieteiden kandidaatti. Ennen työuraa Variassa Päivi on työskennellyt yläasteella, lukiossa ja urheiluopistossa.
- Päivi on harrastanut kilpaurheilua joukkuelajeissa sekä yksilölajeissa sekä osallistunut kansallisiin että kansainvälisiin kilpailuihin uransa aikana.
- Päivin hyve ja toisaalta myös pahe on jatkuva uteliaisuus erilaisiin asioihin sekä halu olla mukana vaikuttamassa asioihin laajemminkin. Päivi osallistuu vuosittain lukuisiin koulutustilaisuuksiin sekä kotimaassa että ulkomailla, myös lomien aikana.
- Päivistä voi varauksettomasti sanoa, että hän rakastaa työtään. "Amisnuorten" opettaminen on Päiville erittäin mieluisa tehtävä ja sydämen asia.
- Päivin valinnalla vuoden liikunnanopettajaksi liitto haluaa korostaa ammatillisen koulutuksen tärkeyttä nyky-yhteiskunnassa sekä ammatillisessa koulutuksessa työskentelevien opettajien työn tärkeyttä.

Julkaistu Opettaja-lehdessä 2/2012

Vatasten Kääriänsaaren sukuhaarasta

Kun lapsena kuuntelin äitini jutustelua sukuasioista, minua viehätti kovasti nimi "Viitaan Kattilanharju", mistä äitini äiti Silja os. Vatanen (syntynyt 22.11.1880) oli kotoisin. Myöhemmin, kun Vatasen Ari ajeli kovaa

maailmalla, kiinnosti tietää, olisiko hän meille jotain sukua.

Harmi vain, että nuorena nämä asiat eivät kiinnosta tarpeeksi, että paneutuisi niihin perusteellisesti, ja kun vanhempana niistä kiinnostuu, huomaakin jo olevansa myöhässä. Monet sukulaiset ovat jo menneet autuaammille maille ja korvaamaton tieto heidän mukanaan. Tämähän on kaikille meille sukua tutkiville tuttua.

Onneksi löysin toista vuotta sitten nämä Vatasten kotisivut ja pääsin yhteyteen teidän muiden Vatasten kanssa! Se innosti uudestaan jatkamaan jossain vaiheessa aloittamaani "itsetutkiskelua". Varsinkin saadessani Kääriänsaaren Vatasten sukuselvityksen, se rohkaisi jatkamaan, koska huomasin tullessani samoihin johtopäätöksiin esi-isistäni kuin Jukka Hirvonenkin omassa tutkimuksessaan.

Niemisen kylä Vieremällä

Olen siis äitini Maija Vuonokarin os. Kattainen puolelta Vatasten sukua. Äitini äiti Silja Vatanen oli Aapeli Vatasen (s. 12.3.1842 Iisalmen mskr Viita 7) ja Riitta-Maria Korolaisen tytär. Silja vihittiin Matti Kattaisen (Katainen) kanssa 28.8.1908 ja asuivat Vieremällä Niemisen kylällä Ryvä -nimisessä

talossa. Silja oli Matin kolmas vaimo, edelliset kaksi vaimoa kuolivat molemmat lyhyeksi jääneiden avioliitto-vuosien jälkeen. Matti sai ensimmäisen vaimonsa kanssa neljä lasta, joista kaksoiset kuolivat jo vauvoina. Toisen vaimonsa kanssa hän sai yhden lapsen, joka kuoli myös parin vuoden iässä. Siljan tullessa vaimoksi Ryvään, hänestä tuli myös kahden lapsen äitipuoli. Yhdessä Matin kanssa he saivat vielä 12 lasta lisää. Heistä kaksi kuolivat jo nuorena. Eli Siljalla ja Matilla oli suuri joukko lapsia ympärillään. Ryvä oli siihen aikaan kylän vauraimpia ja suurimpia taloja. Aineellista hätää ei ollut. Matti-isä oli arvostettu ja pidetty henkilö kylällä. Hän osallistui kylän päätöksentekoon ja oli koulun johtokunnan puheenjohtaja. Äitini mukaan hänen laskutaitonsa oli erinomainen. Matilla oli sen ajan tavan mukaan käsitys, että tyttöjä ei tarvitse kouluttaa, kunhan käyvät kiertävän kansakoulun. Tärkeämpää oli työnteon oppiminen. Äitini kertoi, että pikkutyttönä

Matti Kattainen ja Silja Vatanen lastensa kanssa noin vuonna 1927.

Lapset vasemmalta oikealle yläriivi: Arvi, Bertta, Sofia, Väinö, Aili, Hannes, Elsa. Alarivi: Eeva, Maija, Aune ja Siljan sylissä Saara.

hänen piti lähteä paimeneen, kun muut lähtivät kouluun. Hän vei lehmät metsään, jätti ne sinne keskenään ja juoksi metsien kautta salaa kouluun. Palatessaan haki lehmät metsästä eikä puhunut "tottelemattomuudestaan" kenellekään. Vaikka kansakoulun opettaja oli vanhempia kehoittanut laittamaan Maija-tytön oppikouluun hyvän lukupään takia, siihen ei nähty syytä.

Siljan sisko Johanna Vatanen (s. 27.10.1872) oli avioitunut Juho Rönkön kanssa ja he asuivat Ryvän naapurissa Salmenharjun (nyk. Salmi) tilalla. Äitini muisteli lämmöllä serkkujen kanssa viettämänsä aikaa ja myöhemminkin aikuisena he pitivät tiiviisti yhteyttä. Rönkköjen sukuseuran sivulta löysin myös Siljan ja Johannan sisken Riitta Maria Vatasen (s.1876), joka oli mennyt Juho Rönkön veljen Tobias Rönkön kanssa naimisiin. Näin linkittyä Vatasen suku myös Vieremän Rönkköihin. Tosin jo aikaisemmastakin sukupolvesta löytyy Vatasen ja Rönkön liitto.

Koti hajoaa

Matti joutui hautaamaan kolmannen vaimonsa jo vuonna 1929. Silja menehtyi käsittääkseni syöpään. Matti itse kuoli vuonna 1935. Ryvän talon varallisuus ja Matti-isän hyväntahtoisuus koitui lopulta koko perheen onnettomuudeksi 30-luvun laman tullessa. Matti oli taannut muiden isäntien lainoja ja pankkikriisin tullessa, niin kuin moni muukin talo, meni Ryväkin vasaran alle. Niin joutui koko suuri sisarusparvi hajaantumaan kuka minnekin, tosin vanhemmat lapset olivat jo muuttaneet kotoa ennemmin pois.

Äitini lähti pikkusiskonsa Eevan kanssa Pyhäsalmele serkkunsa Kalle Rönkön luokse (Johanna Vatasen poika). Kallella oli vaimonsa Sannin kanssa siellä kauppa, ja niin Maijasta tuli kauppa-apulainen. Myöhemmin hän siirtyi Kuopioon kahvilaan töihin ja sodan kynnyksellä, tavattuani isäni hän muutti Poriin, jossa avioituivat 1941.

Hautajaiskuva 1929. Arkussa Silja-äiti, ympärillä sukulaisia.

Kirjavapuseroisen tytön oikealla puolella Siljan lapset ja Matti-puoliso.

Matin oikealla puolella Siljan veli Taavetti Vatanen ja sisko Johanna Rönkkö o.s. Vatanen.

Savolaisuus yhdistää

Äidilläni oli koko ikänsä vahvat hiukset. Niin oli Siljalla ja Johannallakin. Olivat kuulemma kylällä kuuluja komeista hiuksistaan. Tämä näyttää periytyvän jo neljänteen polveen saakka. Liekö Vatasten "sukuvika"? Äidilläni, hänen sisaruksillaan ja niillä Salmen Rönkön tytöistä, jotka olen tavannut, oli kaikilla erittäin hersyvä ja riemukas nauru. Liekö sekin Vatasten peruja? Kun äiti ja siskonsa kokoontuivat, kaikui aina iloinen savolainen puheensorina, naurun kiekaisut ja huumori. Meillä Kattaisten sisarusten lapsilla on kaikilla samanlainen muisto etenkin tädeistämme, että he pitivät paljon yhteyttä, sisarukset olivat tärkeitä ja perheettömät tädit kulkivat paljon kylässä perheellisten luona. Oli juhlahetki, kun tätejä saapui monen päivän vierailulle, joskus kaksinkin kappalein yhtä aikaa. Oliko sitten vaikeat nuoruuden muistot ja kodittomuus syynä tiiviiseen yhteydenpitoon ja ikään kuin turvasatama kodin menettämisen jälkeen vai se savolainen sukurakkaus, mitä olen huomannut olevan vieläkin suvun kokoontuessa yhteen.

Nyt ovat kaikki Silja Vatasten lapset poistuneet keskuudestamme, viimeisinä nuorin lapsista Eeva viime vuoden marraskuussa lähes 90-vuoden ikäisenä ja äitini

tämän vuoden tammikuussa 94-vuoden iässä. Paljon, liian paljon jäi kysymyksiä kysymättä Vatasten sukulaisista, vaikka äiti niistä joskus juttelikin. Hän mainitsi myös pikku-serkkunsa Juna-Jussin, josta nyt tästäkin lehdestä saamme lukea. Missä ja milloin he tapasivat, sitä en huomannut koskaan kysyä. 70-luvulla vierailin äidin kanssa Helsingissä Hanna Vatasten luona, joka jo oli vanha, mutta pirteä tati. Hän oli Aapeli Vatasten Kasper-veljen tytär. Muistan vain sen, että hän eli myös yli 90-vuotiaaksi. Vatasten suvussa pitkä-ikäisyys on ollutkin yksi silmiinpistävä piirre. Toivottavasti sukuseurassa saamme haastateltua näitä "tervaskantoja" niin kauan kuin niitä keskuudessamme on. Omalta osaltani yritän aktivoitua, vaikka työelämä vielä "häiritseekin" pahasti harrastusta. Toivon, että me Kääriänsaaren Vataset voisimme kokoontua joskus yhdessä pohtimaan sukumme vaiheita ja odotan mielenkiinnolla seuraavaa sukukokousta. Nuoruudestani muistan, kun äiti kertoi, että Vatasten sukua oli joku joskus tutkinut ja jäljet johtivat silloiseen Neuvostoliittoon Vienan-Karjalaan. Tutkimus jäi silloin kesken. Ehkä saamme siihenkin joskus vastauksen.

Anneli Saarinen, Parainen

Vuokkiniemiseura toivottaa Vatasten sukuseuralaisia tervetulleiksi matkoilleen!

Ensi kesän Iljan päivän -matka Vuokkiniemeen !

Ajankohta on 2 - 6. elokuuta 2013.

Linja-auto lähtee Kajaanin rautatieasemalta ja palaa samaan paikkaan. Majoitus on perheissä. Matkan hinta n. 150 euroa. Majoitushinta ja muut tiedot tarkentuvat myöhemmin.

Kannattaa merkitä jo nyt kalenteriin, mukaan mahtuu n. 40 henkilöä.

Kuvia aikaisemmilta matkoilta www.vuokkiniemi.net; sivuilla on paljon myös sukutietoa

VUOKKINIEMI-SEURA ry

c/o Asmo Kallio, Paristokatu 1 as 1, 04410 JÄRVENPÄÄ;

p. 050-3720443, sähköposti: aokallio*/gmail.com; Seuran kotisivut: www.vuokkiniemi.net

Seuran pankkiyhteys:109530-6104564

Vatasten sukuseuralle

Olen miettinyt kirjoittaa jotain näistä **Rautavaaran Vatasista**. Paljoo en osaa asiaa valaista muuta kuin mitä olen löytänyt kirkonkirjoista ja sukuseuran tutkimuksista. Niissä näkyy ensimmäinen Olli Vatanen Nurmeksen rippikirjassa, merkitty syntyneeksi vuonna 1675 Alakeyrytyssä.

Siitä ei ole tietoa milloin ja mistä ensimmäinen Vatanen on tänne siirtynyt. Eihän siitä ole kauan kun nämä seudut olivat erämaata, joten runsas riista ja kalaisat järvet houkuttelivat uudisraivaajia. Ja kaskenpoltto oli sen ajan viljelyä, ehkä muualta tulleet asettuivat täältä löytämälleen autiotilalle.

Kantaisä Ollilla oli pojat Sven syntynyt v. 1712, Olli syntynyt v. 1716 ja Pekka syntynyt v. 1719.

Svenille syntyi vaimonsa Riitta Korhosen kanssa perheen kymmenentenä lapsena Pekka vuonna 1756. Pekka avioitui Elisabet Hyvösen kanssa ja heillä oli pojat Juho, syntynyt vuonna 1780 ja Pekka, syntynyt vuonna 1785. Perhe asui edelleen Alakeyrytty numero yhdessä.

Tässä vaiheessa Juho jatkoi kotitilalla vaimonsa Anna Asikaisen kanssa. Pekka avioitui Stiina Rautiaisen kanssa ja muutti Ouluun vuonna 1827, mutta palasi jo seuraavana vuonna takaisin. Se on pitkä matka silloisilla matkustuspeleillä; hevospeli tai vesistöjä pitkin kulkien. Ei tiedetä, miksi tuo lyhyt visiitti Ouluun on tehty. Jos vaikka työtä on etsitty, mutta kun ei löytynyt niin on palattu takaisin kotikonnuille. Sitten Pekka ja Stiina asuivat

Kruunun torppareina ja muonamiehinä eri puolilla Alakeyryttyä.

Pekan ja Stiinan kuudesta lapsesta vanhin poika Pekka, syntynyt vuonna 1824, avioitui Anna Honkasen kanssa. Heillä oli neljä lasta, joista nuorin, Taavetti on isoisäni, syntynyt vuonna 1864. Taavetti avioitui Inka Riitta Korkalaisen kanssa. He muuttivat sitten Hankamäkeen asumaan saaden kahdeksan lasta, joista isäni Antti on nuorin, syntynyt 1910.

Rintamamieskirjassa on seuraavat tiedot: VATANEN, Antti Vilhelm, s. 19.3.10 Rautavaara, mv. Pso vsta 36 Saara Heikkinen, s. 19.7.11 Rautavaara, emäntä. Lapset Asko 40, Reino 41, Raili 44, Alma 47, Pertti 49, Tarmo 58. - Ts; KmK; Pitkäranta, Läskelä. Js: 20 Talk, Sor HK; Helylä, Sortavala; keitt, ajom. Kot 18.11.44 Kajaani. Sotarvo stm. – Harr kalastus, metsästys. – Os Hankamäki, Rautavaara.

Isäni Antti Vatanen kuvattuna armeijassa ratsun selässä. Muistelen kuulleen paikkakunnan olleen Lappeenranta.

NÄE JA KOE VATASTEN OMA VIENAN KARJALA

KIIRE!

Tarja Lehtola o.s. Vatanen Jyväskylästä on luvannut järjestää Vatasten sukuseuralaisille oman matkan Vienan Karjalaan **elokuun alussa**. Viisumien ym. järjestelyjen takia asia pitää laittaa vireille **HETI!**

Tarja kertoi, että hän on järjestänyt Vienan Karjalan matkoja kohta 10 vuoden ajan, hän ottaa mukaan oppaan, joka on vierailut siellä yli 100 kertaa ja Tarja itsekin noin 20 kertaa. Joka kylässä on Vatasia ja erityisesti Kostamus on ollut tunnettu Vatasistaan. Kostamusta paljon viehättävämmässä Vuokkiniemen kylässä löytyy myös edelleen useita Vatasia. Tarja järjestää tapaamisia paikallisten Vatasten kanssa ja heidän kanssaan pystyy juttelemaan suomeksi.

Matkaohjelma:

- Auto starttaa perjantaina 9.8. Jyväskylän matkakeskukselta klo 5
Ajo Siilinjärven, Nurmeksen, Kuhmon kautta (mistä tahansa matkan varrelta voi nousta kyytiin)
- Käynti Vuokkiniemellä, missä ruokailu ja paikallisten ohjelmaa, kylään ja sen asukkaisiin tutustumista
- Ajo Venehjärvelle (noin ½ tuntia), jossa iltaruoka, sauna ja majoittuminen
- Lauantaiaamuna vankan aamupalan ja Santeri Lesosen opastuksella kylään tutustumisen jälkeen lähtö kohti Kalevalaa.
- Pysähtyminen Vuonnisen kylässä
- Kalevalassa ruokailu, tutustumista kylään ja majoittuminen
- Sunnuntaiaamuna lähtö takaisin kohti Kostamusta, jossa ostospähdys

Kostamus on reilu 30 000 asukkaan Karjalan tasavallan kolmanneksi suurin kaupunki. Suomalaiset rakensivat kaupungin malmilouhoksen ympärille. Tällä hetkellä Kostamus on Karjalan kasvavin ja kehittyvin kaupunki, monipuolinen ja edullinen ostospaikka, kertoo Tilausmatkat Oy

Hinta-arvio 3 päivän matkalle on noin 350 €, josta viisumi haukkaa jo suuren osan

Hinta sisältää: Majoittumiset Venehjärvellä ja Kalevalassa
Kaikki syömiset Venäjän puolella ja eväskahvittelut pitkin matkaa
Viisumin (Tarja hankkii ryhmäviisumin)
Paikallisten esitykset ja paikalliset oppaat
Suomesta mukaan lähtevän oppaan ja matkanjohtajan palvelut
Tasokkaan turistibussin ja sen kuljettajan palvelut
Parhaat reissukuvat cd:lle poltettuna ja kotiin toimitettuna

Kiinnostuithan! Ota yhteyttä sukuseuramme sihteeriin Matti Koposeen puh. 040 5690491 tai e-mail: matti.koponen@telemail.fi heti tai viimeistään **24.4.2013** mennessä, että tiedämme halukkaiden määrän ja pystytäänkö matka järjestämään. Sopiva määrä matkalle on noin 30 henkilöä.

Tarja saisi osallistujia Snellman sukuseurasta, jotta riittävä osallistujamäärä saadaan kokoon.

Lisätietoja matkasta päivitämme Vatasten kotisivuille www.vataset.org

Tarja Lehtolan kuvia Vienan Karjalasta

Venejärven maisemia ja alla
nukkumamökki Venejärvellä

Santeri ja Nina Lesonen

Vuokkiniemeltä

Vakuuttavaa pankkipalvelua

op.fi/Kiihtelysvaara

(013) 737 3511, (013) 741749

KIIHTELYSVAARAN

Osuuspankki

Kyösti 70 vuotta 28.3.2013

**Lämpimät syntymäpäivönnittelut
Vatasten sukuseuran puheenjohtajalle**